

SCÉNÁŘ K ROZHLASOVÉ REPORTÁŽI – EVA PROCHÁZKOVÁ

Název: Normální život v nenormální době

Autorský Tým: Lucka Matoušková, Matylda Petrovajová, Adéla Plívová, Valerie

Švarcová

Pedagogické Vedení: Mgr. Romana Musilová, Mgr. Zuzana Panschabová

Škola: ZŠ A MŠ SNP6

„Dobrý den, jmenuji se Eva Procházková, narodila jsem se 18. 11. 1960, v Ústí nad Labem.“

Naše pamětnice měla se svou babičkou velmi blízký vztah.

„Dětství jsem prožívala tady v Ústí nad Labem u babičky, protože do tří let jsem byla u babičky. Tenkrát v té době, maminka nesehnala školku ani jesle, takže mě hlídala babička a bylo to moc hezké. Ráda na to vzpomínám. Babička mě opravdu rozmazlovala.“

Po bezstarostných letech přišlo období strachu, obzvlášť pro malé dítě.

„V roce 1968, 21. srpna, mi nebylo ještě ani devět let. Ráno jsme se probudili, maminka mě probudila, mě a sestru a běžely jsme do školky, protože školku jsme měli kousek od baráku. Jenže tatínek se vrátil z práce a řekl: Nikam se nejde. — [...], koukali jsme se z okna a kolem jsme viděli, jak jedou tanky. Nebylo nám z toho vůbec dobře. Bylo to opravdu ošklivé.“

Rok na to jí nešťastnou náhodou zemřel otec, ale i přesto se dokázala přenést a žít normální život se svojí rodinou.

„Manžel na vojně, já s Kateřinou u rodičů v bytě 2+1. Bylo nás tam sedm, protože jsem měla tři sourozence, takže čtyři děti, Kateřina je pátá a rodiče – sedm lidí v bytě 2+1. Bylo to bezvadný. Klapalo to jako hodinky, všechno. Já jsem mamince přispívala na domácnost, vařila jsem, prala jsem, uklízela jsem, hlídala jsem Káču, a když jí byl rok, tak šla do jesliček.“

Naše pamětnice začala pracovat jako prodavačka a po letech si s manželem založili svůj vlastní podnik.

„... Ale já jsem tam nemohla vydržet. Já jsem byla zvyklá na přírodu a najednou si vezmete, že jsem byla v tom krámku, bylo to u pivovaru, a já jsem viděla, vlastně, z té výlohy jenom tu šedou zeď a žádný strom, žádnou přírodu. Já jsem normálně vybíhala z toho krámku, tam v pozadí byl jeden velikánský strom a já jsem na něm mohla oči nechat. Bylo to strašně krásné. A říkám: ‚Tak, a tady už já pracovat nebudu. — No a co se mnou bude dál?‘“

Dokonce jedno přepadení bylo ozbrojené ale i tak naše pamětnice zachovala chladnou hlavu.

Je ochotná všem nabídnout pomocnou ruku.

„... A podpultový zboží taky bývalo, protože já už jsem vlastně v tu dobu prodávala v masně a tam se děly různé věci. Kamarádili jsme se s prodavačkami z potravin, ty nám nechávaly mandarinky, banány, pomeranče – co bylo nedostatkový zboží. A my jsme jim nechávali pro změnu maso, [...] — Pak tam byl lékárník, cukrárna tam byla, takže všichni jsme byli taková jedna velká rodina. — To nebylo nelegální. Byly jsme kamarádky, no tak jsme si pomáhaly, že jo?“

Sametovou revoluci prožila se svým vlastním synem.

„17. 11. 1989 jsem nastoupila zrovna (na) mateřskou dovolenou, takže jsem ten den byla doma. Nahoře v obýváku jsem se dívala na televizi a všechno jsem viděla, co se děje v Praze, protože to vysílali.“

A nakonec jsme se zeptaly naší pamětnici, co by vzkázala naší generaci.

„Ať odloží ty jejich počítače, ty jejich telefony. Ať se věnují sportu. Ať se hýbou, je to důležité. Pak jim to bude ve stáří chybět. Já jsem se hýbala a bylo to stejně málo.“